
V
B J
D

EPISTOLA
EXIMIÆ FACULTATIS THEOLOGICÆ UNIVERSITATIS PARISIENSIS, MAGNI COLLEGII SORBONÆ,
AD EXIMIAM FACULTATEM UNIVERSITATIS PRAGENSIS,
In Causa Bullæ UNIGENITUS.

DECANUS ET FACULTAS THEOLOGORUM PARISIENSIUM,
Celeberrimæ Studii Pragensis Universitati, Salutem plurimam in Eo,
Qui convertit luctum nostrum in gaudium.

SI juxta monitum Sapientis *curam habere debeamus de bono nomine*, tum maximè, cùm famæ nostræ aspersam labem novimus, in iis, quæ Religionis, & Fidei Nostræ integritatem spectant, in quibus, ùt ait D. Hieronymus, *nefas est quemquam esse patientem.* Cùm igitur ex iis, quæ statim ab obitu Ludovici XIV. Invictissimi Galliarum Regis in nostra Theologica Parisiensi Facultate adversùs Constitutionem UNIGENITUS, à nonnullis turbulentis tentata sunt, iste rumor infaustus de Parisiensibus Theologis per universum Orbem Catholicum increbuerit; Decretum nempe, quod anno 1714. pro acceptanda, & observanda præfata *Constitutione* SS. memoriæ CLEMENTIS PAPÆ XI. emiserant, subinde declaratum fuisse nullum, falsum, & adulterinum (quod tamen invictissimis argumentis ostendimus in Actis nostris esse falsissimum) imò communi Magistrorum

ſuffragio, renitentibus admodum paucis, interjectam fuiſſe ad *futurum Generale Concilium* ſcandaloſam provocationem, uno verbo: adversùs *Decretum Apoſtolicum* ab Epiſcopis acceptatum, & promulgatum, inſurrexiſſe nihilominus totam Facultatem noſtram, atque indè vulgò traduceremur Pariſienſes Theologi, acſi per ſtupendam animorum converſionem à priſcis Majorum ſuorum moribus, & ab *Antiqua*, quæ hucuſque in *Ordine ſuo* doctrina viguerat, planè receſſiſſent, ſpretâque *docentis Eccleſiæ Authoritate*, quam *qui non audit, tanquam Ethnicus & Publicanus*, ipſo pronuntiante Chriſto Domino, *haberi debet*, ſe ſolos aliter docentes eſſe audiendos jactitarent, eorum ritu ſcilicet, qui, ut ſoli ſapere videantur, Cœlum ipſum vituperant, & rerum novarum amatores, *quorum os abundat malitiâ*, ſparſis undequaque famoſis ſuis libellis, tanquam totidem funeſtis flabellis, falſum hunc rumorem augere non ceſſarent, quemadmodum hodierna die nec adhuc deſinunt, adeò, ut in iſtis florentiſſimis Academiis Catholicis nemo ferme foret, qui attendendo ad ea, quæ de nobis ſiniſtra fama renuntiante paſſim circumferebantur, & ex altera parte revocando in memoriam ſuam felicem præteritorum temporum conditionem noſtram, in hæc verba, luctu ac mœrore percitus, non ſtatim erumperet: *Hæccine eſt illa perfecti decoris Theologica Pariſienſis Facultas, gaudium olim univerſæ terræ? quomodo obſcuratum eſt aurum? mutatus eſt color ejus optimus!* Ad tot tantâque reformanda mala duximus ſtrenuè ac fortiter eſſe allaborandum. Ut autem id præſtaremus feliciter, intelleximus, non ſatìs, ſufficientérque conſultum iri famæ noſtri Nominis, ſi, quæ per ſummum nefas nebuloſis temporibus inſerta fuerant in Commentariis noſtris, & quæ evulgata falſo rumori anſam, aliquódque fundamentum hactenus præbuerant, planè, penitúsque apud nos reſcinderentur, & iis ſubſtituerentur meliora; ſed inſuper oportere ad amoliendam hanc labem, Acta, quæcunque à nobis ea de re ſancirentur, publici juris fierent, ut quocunque ad dedecus, & opprobrium noſtrum, rerum malè geſtarum iniquitas acceſſerat, ibi pariter ad reſarciendum honorem noſtrum, damni fortiter, ac feliciter reparati notitia perveniret, nec minùs hodie ad propulſandam gravem injuriam diffunderetur factis certiſſimis *cognitio Veritatis*, quàm ad conflandam turpem calumniam, ſe ſe pravis artibus diffuderat *antea propagatio falſitatis*.

Quapropter, quæ duo erant æquè neceſſaria, ſtatim atque potuimus, eodem ferme momento præſtitimus; alterum, in *quo agebatur de ſtatu noſtro*, ut verbis utamur Sancti Auguſtini, *neceſſarium erat nobis; alterum*: quod erat *de recuperanda fama Nominis noſtri, neceſſarium aliis*; Utrumque debebamus Æquitati, Honori noſtro, Religioni. Primò itaque, ubi ſe ſe fauſta obtulit occaſio, cui jam præſtolabamur impatientes moræ, emendavimus, quæ jam dudum debuiſſent emendari. Decretum latum anno 1714. ſuæ, ùt par erat, ſinceritati reſtituimus, & Authoritati, atque ut nihil deeſſet opere in tanto, & omnibus, quæ occurri poſſent, incommodis conſuleremus, nova ſanctione, eáque priore Authentica magìs, ac ſolemniori, Facultas Noſtra declaravit die 15. *Decembris* ultimi in ſuis Generalibus Comitiis apud Collegium Sorbonæ congregata, amplecti ſe de novo Conſtitutionem UNIGENITUS, tanquam *Dogmaticum* Univerſalis Eccleſiæ *Judicium*, cui refragari nefas, cui non obſequi, nihil aliud eſt, quàm velle partem habere cum iis, qui deforis ſunt, nec ad Eccleſiam ulteriùs pertinent.

Adhi-

Adhibuimus cautionem, nè quid huic ſimile, quod evenerat, deinceps contingeret, neque ad Gradus noſtros Theologicos admitterentur, nisì de quorum conſtaret apud nos fidei ſinceritate, & obſequio, cæteris, quæ expendi ſolent, non neglectis. Hoc bene, ac rectè, ſapientérque factum vobis profectò Sapientiſſimi Magiſtri videbitur, & idem illud valde fuiſſe non opportunum duntaxat, ſed planè neceſſarium judicabunt, quotquot ſunt æqui rerum Æſtimatores; neque enim ſufficit præteritis, aut præſentibus domeſticis malis attuliſſe remedium; verùm prudentiæ eſt impoſterum proſpicere, ac providere. Aliud ſupererat non neceſſarium minùs, à quo duxit præſens epiſtola, quod ſimiliter non cenſuimus omittendum, nempe ut non ſolùm typis ad uſum noſtrum mandarentur Acta noſtra, ſed etiam eorum exemplaria per Orbem Catholicum affatim ſpargerentur, & lata eam in rem expreſſa concluſione voluimus ad inſigniores Academias, quarum Catholica Fides *bonus eſt odor Chriſti* in Eccleſia, quantocyus nomine noſtro mitterentur; nec dubitamus, quin pro veſtra erga Ordinem noſtrum propenſa voluntate, ad aſpectum eorum, quæ favente cœlo noviſſimis iſtis temporibus feliciter geſſimus, non plurimùm gaudeatis in Domino, nobíſque velitis ex animo gratulari.

Accedit ad iſtud bonum, quod à ſe magnum eſt, *deſcendens à Patre luminum, à quo* fluit, quodcunque *donum eſt optimum*, quòd, ex quo prodiit Decretum novum die 15. Decembris ultimi, ſexcenti & ampliùs numero Magiſtri, quos officiorum neceſſitas procul ab Urbe, & Comitiis noſtris diſſitos retinet, ſcriptis Eximiis epiſtolis huic applaudere geſtiant, ſuáque ſuffragia noſtris adjungere ſuffragiis glorientur, & ſingulis diebus accedant ad illud roborandum Decretum, ex variis Orbis plagis certiſſima teſtimonia non inferiora prioribus; adeò, ut exceptis adhuc nonnullis numerô paucis de ſua nuditate confuſis, qui ſuis privatis opinionibus abrepti à cæteris diſſident, atque idcirco tanquam viri turbulenti juſſi ſunt à Comitiis noſtris abſtinere, affirmare meritò jam poſſimus, utendo verbis Eutychii Conſtantinopolitani in ſua Nomine Concilii ad Vigilium Papam Epiſtola: *ſubmota confuſione diſcordiæ, pacem reformâſſe DEum in Ordine noſtro, & collectos in unum* Magiſtros, *unum idémque ſapere in recta Fidei confeſſione*, quod ſanè Catholicè ſentientibus gratiſſimum eſſe debet, & multum habet in ſe non mediocris ſolatii. Quid indè porrò his acceptis nuntiis eveniet, Sapientiſſimi Patres ac Magiſtri? Illud certè, quod noſtræ in præſentiarum gloriæ plurimùm intereſſe profitemur: quæ infauſtæ de Nomine noſtro, fortè apud Vos etiam prævaluerant, ſuſpiciones delebuntur, redibit priſtinus favor, reviviſcet præclara, quæ apud Vos, ùt alibi, floruerat olim, noſtri Nominis exiſtimatio.

Docet S. Auguſtinus lib. Confeſſ. *cavendas omnes ſuſpiciones*, & in anteceſſum ſtudendum, nè fingatur de nobis, quidquid fingi poteſt, aut dici; quantò magìs, ubi tam noxiæ ſuſpiciones obtinuerunt, nec defuit, proh dolor! aliquod fundamentum, ut obtinerent. His ità poſitis nullus eſt in noſtris evulgandis operibus ſuperbiæ typus metuendus, nulla jactantia, oſtentatio nulla, quia vera ineſt loquendi, ac ſcribendi, & quæ ſcripta ſunt, evulgandi neceſſitas. Scimus quædam eſſe opera bona, quæ, nè fiant coram hominibus, ſed in abſcondito, Divina nobis præcipit in Evangelio Chriſti Domini Sapientia, ad quod attendens præceptum S. Baſilius,

lius, rectè Christianos admonet, *inanem gloriam esse fugiendam*, quam *dulcem bonarum operum spoliatricem* non minùs verè, quàm eleganter nuncupat. Verùm sunt alia tamen opera bona, quæ jubente eodem novæ Legis Authore Christo, *lucere debent coram hominibus, ut illa videant, & glorificent Patrem, qui in cœlis est*. Non sunt hæc duo inter se pugnantia, si attendamus ad diversam operum indolem, & eorum naturam, de quibus sermo est, nec non ad conditionem temporum, in quibus nunc versamur, & sumus positi; maximè verò, si quæ manifesta fiunt, & evulgantur, eo bono ac recto fine prodeant, quo Acta nostra typis recèns edita ad Celeberrimam Academiam Vestram mittere sattagimus. Nostrum ergo non improbabitis Consilium, Magistri Sapientissimi, ex quo mentem nostram noveritis; vehementer cupimus in Amicitiam redire Vestram, si forsan ab illa excidimus; nihil magìs cordi est, quàm Academiæ Vestræ, quæ cæteras inter multiplici titulo eminet, antiqui amoris vinculo, & Catholicæ Fidei communione consociari. Unde confidimus futurum, ut munusculum illud nostrum, quale est, ingratum Vobis non sit; erit certè in signum ære perennius, & pignus Authenticum illius observantiæ singularis, quâ Vos, Illustrissimúmque Ordinem Vestrum impensè colimus, ac veneramur.

Valete Sapientissimi Theologi, *crescentes semper in Scientia DEI, veritatem facientes in charitate.* Conjunctis viribus *confortemur in Domino, & in potentia virtutis ejus ad destruendam omnem altitudinem extollentem se se adversùs scientiam DEI; Verbum vitæ contineamus ad consummationem Sanctorum, in opus ministerii, & ædificationem Corporis Christi.*

Pax Vobis Fratribus, & Charitas cum Fide à DEO Patre, & Domino JESU Christo. Gratia cum omnibus, qui diligunt Dominum Nostrum JESUM Christum in incorruptione. Amen.

Datum Parisiis in Comitiis Generalibus Kalendis Septembris, Anno reparatæ Salutis humanæ supra Millesimum Septingentesimo Trigesimo.

De Romigny
Syndicus.

De Mandato D. Decani, & Magistrorum
Sacræ Facultatis Parisiensis.

Herissant
Scriba.

RESPONSORIA
FACULTATIS THEOLOGICÆ UNIVERSITATIS PRAGENSIS.

DECANUS & FACULTAS
Theologorum Pragenſium,

Celeberrimæ, & Antiquiſſimæ Studii Pariſienſis

UNIVERSITATI,

Salutem plurimam in Domino,

Et ab

UNIGENITO
DEI FILIO

PERENNEM BENEDICTIONEM, & SEMPITERNAM PROSPERITATEM.

Uòd in conjunctionem gaudii, & in partem de plenitudine conſolationis, & exultationis ſuæ, quam ſapientiſſimi conſilii ſententiâ, & æquiſſimi Judicii Decreto pro Gloria UNIGENITI DEI FILII congregata in unum, Sacra Facultas concepit, Nos evocare libuerit, Nobiscúmque uberrimos Sanctæ Lætitiæ fructus in Spiritu Sancto conceptos, in veritate, atque charitate partos communicare placuerit, grandis exultationis Noſtræ accrevit portio, inex-

plicabilis exhilaratio, ingénsque in Nos propensi Sacræ Facultatis affectûs æstimatio, & veneratio, & utriusque augmentum excrevit; Unanimiter profusis gaudiis ex abundantia cordis exhilarati pariter in consummatione gaudii congaudemus: *Ecce quàm bonum, & jucundum in Domo Divinæ Sapientiæ habitare in unum*, in Charitate congregari, & consentire in Veritate; Impensè gratulamur ad unum omnes Sacris Comitiis, super quæ Spiritus *Veritatis*, & *Charitatis* ità descendit, ut dissensioni nullus relinqueretur locus, neque ullum foret votum; sed sola Pax, & Tranquillitas recto intellectu, & bono affectu colligeret calculos, & suffragia, quibus Sapientissimi juxtà ac Sacerrimi Ordinis æquissimum Arbitrium probatis, & approbatis, sententiam ferret. Non satìs dilaudare valemus ardentem Sacræ Facultatis Zelum, neque sufficienter applaudere magnanimæ Declarationi, justissimæ, & sapientissimæ Ideæ, atque irrefragabilis Veritatis exemplo, quæ novit *pretiosum à vili* discernere, atque ità ex Prophetico testimonio, quasi *Os Divinæ Sapientiæ fieri*, quod tam solitam argumentandi vim complectitur, & energiam; ut potens sit irritare, quæ contraria: roborare, atque firmare, quæ stabilienda: & quæ firmata sunt, porrò confirmare, & ab omni adverso insultu generosè, & gloriosè tutari. Magno nempe Sacerrimus Ordo Sapientiæ apparatu est instructus, ut potenti eloquio, literaríisque monumentis nunquam non capax sit falsas subtilitates enervandi, & evertendi, quibus APOSTOLICÆ SEDIS CONSTITUTIO à malignis conatibus per temporis funesti Assertores, & Scriptores tentata fuit. Probandus etenim spiritus est non minùs Veritatis, quàm Charitatis, utrùm genuinus sit, nè sub specie Veritatis intellectus erret, & Voluntas decipiatur; Amplissimúmque Literatæ Virtutis in probata Veritate, & Charitate præconium est; hæc namque mali genii est impostura, ut assertis suis perfidam conciliet fidem, hæc rectæ rationi non solùm non esse dissona, verùm Ipsi Divinæ Sapientiæ consona jactitet; atque eousque temeritate sua procedit, ut velut Authoritate Fidei nixa, mala quantumvìs fide relatis Divinis testimoniis, & majori perversitate in argumentum deductis, roborare, divulgaréque ausit, & sub specie, quasi pervetustum, & authenticum, quod prorsus novellum, & spurium, alleget, invalescentéque lapsu temporum erratico lumine Cathedris, & falsis persuasionibus Aris illudat, Maternáque Ecclesiæ viscera in avulsione Membrorum à Capite dilaceret, & *Unitatem* falsitate, & iniquitate discindendo, Veritatem, & Charitatem invadat, ut his duabus Virtutibus, quæ vitam fovent cæterorum, eliminatis, mendacium cum odio concatenet; neque perversitate judicii proprii contenta iniquitas sibi mentiens, nè mentiri quoque censeatur aliis, solíque sibi videatur sapere, consequenter desipere, falsum loquens testimonium, facit causam communem, & errorem suum sententiam esse Præclarorum Virorum, & Sapientissimorum Magistrorum Doctrinam impudenter adstruit, ità perversè sua minuens, & obvelans errata.

Verùm: non est consilium contra Divinum Spiritum Veritatis Sacræ Facultati providè assistentem, Quæ sapientissima perspi-

cacitate, & illustri prudentia fraudes errantium, & fraudulentorum errores detexit, & de crimine falsi magnæ Authoritatis argumentis, & solidis sinceræ Veritatis Literatis momumentis convincit; Sapientissimi enim deputati Magistri ad stuporem attoniti primùm ad impactas Sacræ Facultati calumnias hæserunt, quando inspectis erroneis commentariis intuiti sunt decoloratam, ac deformem factam Sacræ Facultatis Doctrinam: *Ecclesiæ Capitis conclamatam esse Authoritatem, unum Concilium Generale velut supremum Judicem Controversiarum habitum, Læsam Summi Pontificis, & Episcoporum Sacram Dignitatem, Presbyteros simplices Episcopis esse æquatos, Judicium in res fidei ab ipsis etiam Laicis esse vindicatum, & usurpatum;* attamen tantas tam Illustri Sacræ Facultati aspersas tenebras justissimo Zelo non patiens, Clarissima Veritatis Luce prorsus oppositum se sentire corde, & animo, calami, & vivæ vocis firmamentis, etiam jurejurando hoc asserere parata, est contestata, firmissimâ mentis sententiâ Sacra Facultas declarans: Se CONSTITUTIONEM UNIGENITUS tanquam *Judicium, & Decretum Dogmaticum Universalis Ecclesiæ* simpliciter secundùm tenorem assertæ Constitutionis, secundùm mentem, & sententiam Sedis Apostolicæ ad supremum à primo apicem recipere, hanc laudare, & approbare in omnibus, jubere, ut inferatur suis Commentariis, atque etiam mandare typis, & Latino, & Patrio sermone divulgare, statueréque, ut recitetur in Cathedris, neque ullus Sacræ Facultatis ullum obtineat gradum Dignitatis, qui Eidem *Sacræ Constitutioni* se firmiter assentiri plenam fidem non faciat, & Sacramentum dicat.

Non tamen hæc ità intelligimus, quasi verò data Declaratio tacita prioris sententiæ foret revocatio; sed esse sapientem confirmationem sentimus, quando jam dudum, & multis abhinc lapsis annis Sancta hæc Constitutio à Sacra Facultate plena fide fuit recepta, ità enim inter sua Decreta sub Num. 2. & 3. Sacra Facultas Sanctum habet: *Attendendo ad gravissima rationum momenta, quibus abunde constat Decretum Sacri Ordinis Latum Diebus Quinta & Decima Martii 1714. verum esse, ac genuinum, illud iterum & de novo suum facit, & agnoscit immeritò prorsus fuisse declaratum falsum, adulterinum, & commentitium; atque idcirco vult, ut nulla habita ratione Lituræ factæ 4. Januarii 1716. quantumvìs per nonnullas Conclusiones probata videatur, illud Decretum suum omne robur habeat, & hac præsenti Conclusione in integrum restitutum censeatur, nec non, quæcunque contra ipsum tentata subinde sunt, penitùs deleantur, eradantur, adhibita mentione ad marginem præsentis Conclusionis;* & notanter, quod sequitur, respeximus Decretum: *Constitutionem Sanctissimi Domini Nostri CLEMENTIS Papæ XI. datam Die 8 Septembris Anno 1713. quæ incipit:* UNIGENITUS DEI FILIUS *summa cum reverentia, & integro cordis, & animi obsequio, iterum & de novo amplectitur tanquam Dogmaticum Ecclesiæ Universalis judicium.* Atque ut clariùs sinistrum obscurioris famæ Sacra immutet Facultas, & de se avertat judicium, sapientissima prosequitur Decreta: *Provocationem, seu Appellationem, quæ legitur, & circumfertur sub Nomine Sacræ Facultatis à prædicta Constitutione* UNI-

GE-

GENITUS *ad futurum Generale Concilium Die 5. Martii Anni 1717. interjecta præsenti Conclusione ; quantum opus est , revocat , pro nulla haberi jubet , cassat , & antiquat , atque à suis Commentariis vult , & imperat eradi , & expungi , nec non alios omnes actus prædictæ Constitutioni adversantes.*

Quæ singula universim ut publici Juris fiant , Sapientissimum Sacræ Facultatis est desiderium ; amant enim latere , qui malè agunt , ea verò , quæ optima sunt , latissimè diffundi , æquum est ; proinde Gloriosa hæc Comitia non sunt tam deliberantium , quàm in Unitatem Fidei pro plenitudine *Dogmaticæ Veritatis* sanctè conjuratorum Sacra Congregatio , ut , si qui forent adhucdum dissidentes , eos dissertatione pacifica Veritatis Authoritati reconciliet ; Officia enim Magistri Fidelium Magnus Sapientiâ , & sanctitate Ecclesiæ Doctor describens Aurelius Augustinus , ad tria potissimùm reducit capita , videlicet : *Ut tollat errorem , inferat Veritatem , & nutriat Charitatem.* Neque enim satis est luminosam possidere scientiam , verùm etiam ingenii dexteritate ornatam esse oportet ; ità , ut Veritatem , quam docet jam illustratam , aliorum intellectui quoque reddat conspicuam , cùm enim (ùt Idem Divus observat Hipponensis Præsul) Doctori laborandum sit ad dissipandas ignorantiæ tenebras , lucem asserendo mentibus , *ut appareat , quod latebat* : exhibenda pulchritudo , & suavitas Virtutis , ut ametur , atque austeritate sublata , quæ Illius desiderium , & spem in animis hominum retrahebat , tam scitè insinuare , ut in Ejus amorem prona invitetur voluntas ; *ut libeat , quod horrebat.* Quia tamen persæpe ignavia mortalium utut in aliis ardentia , & prona sufflaminat corda , ut viribus amissis bonum cognitum , quod quidem amant , minimè tamen inquirant , & amplectantur , ideo generosum robur illis infundendum est , quo ad vincendum , quidquid arduum in exercitio virtutis occurrit , animentur , *& fiat , quod pigebat.*

Atque ità nihil dedecoris Sapientissimo accedit Ordini , nihil omnino labis Sacræ aspergit Facultati , quòd nonnulli à tanta sint alieni sapientia , ut dissentiant ; cùm Veritas , & Virtus in suis principiis tam solidè sit fundata , ut etiam aliorum errore , ac vitio non cesset esse laudabilis , quando hoc , quod commendabile est , ex adverso illaudabili ampliùs , & consummatiùs illucescit ; neque tamen , ex hoc cogitamus dissidentibus nonnullis exaggerare , quod erroneum est , sed invitare , ut Sacræ Facultatis sapientissimæ sententiæ consentiant ; non erit ignominiæ errantes resipiscere , dissentientésque consentire Veritati , sed magnæ Gloriæ ; quod & ipsum dispari licèt casu , magnum Ecclesiæ Lumen comprobat Augustinus , qui dubium Erudito reliquit Orbi ; utrùm Major fuerit in sublimitate , in Libris sapientissimis toti commendatus , & celebratus Orbi , an Gloriosior in humilitate , in Libris Retractationum ? Attamen lugenda , & nimis quàm lugenda sors est , qui à Sapien-

Sapientiſſimis Magiſtris ſe avellunt , ſanæ Doctrinæ , & irrefragabili Veritati , atque Canonizatæ Authoritati diſſentientes , nunquam de vera Theologica hi fuerunt Sapientia , ſed eſſe apparebant ; ut de aliis ſpiritui Veritatis diſſonis Magnum Galliæ Nomen Mellifluus Doctor ſuam prompſit ſententiam : *à nobis abierunt , quia non fuerunt de nobis ;* ità nimirum aberrant , qui nimiùm lucis ſuæ ingeniô præfiſi , dilucidæ obſcuritati Fidei , quæ magnum cæteroquin rectè agendorum lumen eſt , humiliter captivantes intellectum in obſequium infallibilis Magiſtræ Veritatis , ſe non ſubmittunt ; atque hinc Magnô Veritatis videre coguntur diſpendiô , lumen ſuum tenebris involutum eſſe , non attendentes Euangelicum Documentum , ſibi datum in cautelam : *Vide ergo , nè lumen , quod in te eſt , tenebræ ſint ; ſimplici* nempe hi deſtituuntur *oculô à Patre Luminum* illuſtratô, & volentes nimiùm eſſe perſpicaces , impingunt , & in multis offendunt , libertatique ſuæ , quam nimis liberè tueri meditabantur , præjudicant , quando etiam libertatem conſcientiæ hæretica pravitas obtrudit contra legis vigorem , quaſi verò ad commendandam libertatis immunitatem , neceſſum foret inducere licentiam quidlibet audendi.

Ex quibus facilè liquet Sapientiſſimi Magiſtri , quis de Sacro Veſtro Ordine Sacræ Facultati Theologicæ , & Univerſitati Carolo - Ferdinandeæ Pragenſi ſit ſenſus , & ſententia , patétque ex declaratione animi Noſtri , utrùm Glorioſæ Famæ Magnorum Magiſtrorum Sapientiſſimæ Sorbonæ , quod ſubmetuebatur , labe cujuſdam diffamationis ſit præjudicatum ; nunquam in Animum Noſtrum ità induci valuit rumor etiam literariis monumentis commiſſus , ultro , citróque divulgatus , qui ſolemnem in Sorbona velebat eſſe à CONSTITUTIONE UNIGENITUS proclamationem , & provocationem *ad Univerſale Concilium* , ut fidem inveniret apud Eos , apud Quos Sacri Collegii Theologici Sorbonæ magnum ſemper , & glorioſum fuit Nomen. Neque quod temeritate vulgi ex lapſu privatorum toti adſcribitur Ordini , Academicæ Sapientiæ fuit , nec eſſe potuit Judicium , niſì quoque Collegium Apoſtolicum ex defectu particulari quis auſit infamiâ notare ; nequiit proinde funeſtus Mercurius Sacræ Noſtræ Facultatis ità obtinere aurem , ut , qui alios Nuntiô ſuô reddidit attonitos , apud Nos ſuſpicionem , imò judicium falſi rumoris non ſubiret ; Quanta enim ſint incrementa Gloriæ Sapientiſſimæ Sorbonæ , & Sacri Ordinis Veſtri Celeberrima quidem & Antiqua , nunquam tamen antiquata , in Veritatis conteſtationem reſpiciantur tempora , revolvantur Acta , legantur Scriptorum Monumenta , Majorum , & Succedentium attendantur Teſtimonia , & his eruditus , compertum , probatúmque edicet , Sapientiam hìc ità ſedem fixiſſe , ut Emporium foret Literatorum , tantæque fœcunditatis , ut Univerſitas Pariſienſis multarum aliarum Univerſitatum eſſet Mater , glorioſos edens Partus , qui Nobiliſſimos ſuos Natales ſuſpiciunt in Avitæ Sapientiæ Sorbona , & grata Veneratione complectuntur ; Hinc & Gloriæ ſibi ducit Univerſitas Pragenſis ſub glorioſiſſimæ memoriæ Auguſtiſſimo CAROLO hujus

Nominis IV. Universitatem Parisiensem in Tripolim Pragenam ex parte Colonias duxisse ; quin imò & toti Ecclesiæ utilissima fuit , ut ità se non solùm Sapientissimam , sed & Christianissimam comprobaret , quando non solùm Doctores , sed & Sanctos educavit , & enutrivit. Exinde obligata est Sorbonæ Schola Subtilis , quòd Sanctum *Doctorem* habeat *Seraphicum ;* obligata est Schola Thomistica , quòd *Angelicum* suum nacta sit *Doctorem ;* obligatus est Religiosus Nostræ minimæ Societatis Ordo Inclytæ Sorbonæ , Quæ primos cum *Sancto Fundatore Patres* non sinè Laureis Theologicis Sapientiæ gloriâ , & honore coronavit.

Absit itaque tam illustrem tótque Titulis gloriosorum meritorum incrementô Divinæ gloriæ , fidei salvificæ emolumento conspicuam Sacram Facultatem ignominiæ maculis , ceu ab Excelsis Majorum cogitationibus degenerem obscurari. Sacra Facultas , & sacerrimus Ordo Vester gloriam suam , & honorem factis tuebitur ; Nos sermone gloriosis his facinoribus insistente *in Unitate Fidei* , & conjunctione *cum Authoritate Capitis Ecclesiæ* defendemus , ut dissipatis minùs rectè sentientium nebulis sua Claritas reddatur *Veritati* , & abolitis dissidentium nævis sua firmitas restituatur *Charitati.* Proinde corpore quidem divisi , Veritate tamen , & Charitate conjuncti pro Gloria UNIGENITI DEI FILII conspiremus , sub cujus gratiosissimis Auspiciis *Dogmaticum Sacræ Constitutionis Decretum* suum sumit exordium ; Conatus , & studia nostra in spiritu Veritatis , & Charitatis unita Divina Sapientia , quæ Fons , & Princeps Caput Argumentorum est Theologicorum (Theologia enim ex notatione Nominis Sui de DEO , & ex officio pro DEO loquitur) Principaliter largissima benedictione firmiora reddet , & in terris Divinæ Sapientiæ Vicarius CLEMENS XII. *Clementissimam* Antecessoris *Constitutionem* firmissimè Propugnantes , sanctissimè pro Utriusque Facultatis incremento benedicens , corroborabit , Sacro - Sanctum semper tenentes , & continuò retinentes , quod *Dogmaticè constitutum* est ; repetere enim crebriùs , quod rectum est , non est de Veritate deliberare , sed , quod firmissimum est , affirmare , & confirmare.

Quòd autem intervallum Responsoriis ad Acceptissimas Nobis interpositum sit , erat , opinione Nostra , ex ipsa Voluntate Sacræ Facultatis , Cujus declaratione accepimus , omnibus suum innotescere velle salutare Decretum , firmámque de CONSTITUTIONE UNIGENITUS acceptatione sententiam ; proinde ad mentem Sacri Ordinis , hanc pluribus Literatis Facultatibus communicatam voluimus , ut , si fortè apud Quospiam sinisterior foret opinio , in redintegrationem Gloriæ plenè obliteraretur ; atque ità Nostram , & plurium Aliorum præsentibus Sacræ Facultatis æstimationem manifestam manifestiùs consignamus. Insuper & typis mandavimus , ut impressius extaret , & indelebiliter Integerrimæ Sententiæ perseveraret Monumentum.

Repe-

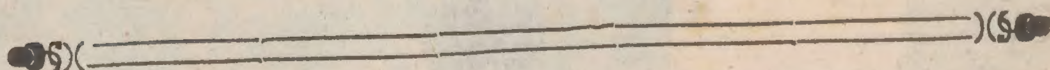
Repetitis proinde Votis incrementa Divinæ gratiæ, & gloriæ, jugem proſperitatem, perennem ſplendorem, & Excellentiam ſempiternam ex animo Facultas Theologica Pragenſis Sacræ Facultati Pariſienſi precatur, & comprecatur.

Datum Pragæ Pridie Kalendas Martii Annô reparatæ Salutis humanæ ſupra milleſimum ſeptingenteſimum trigeſimô primô.

BERNARDUS RASCHDORFF,
è Societate JESU SS. Theologiæ Doctor, & Sacræ Facultatis p. t. Decanus.

JOANNES BIDERMAN,
è Societate JESU SS. Theologiæ Doctor, & Sacræ Facultatis Senior.

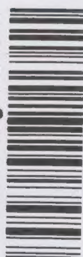
FRANCISCUS FERDINANDUS SCHWARTZ de LAURO, *Juris Utriuſque Doctor, Univerſitatis Pragenſis Syndicus, & Notarius.*

Cum Licentia Ordinarii.

Reimpreſſum
WRATISLAVIÆ, Typis Academicis Collegii Societatis JESU.
Annô M. DCC. XXXI.

Biblioteka Jagiellońska
stdr0024675